

ZAŠTO SU EKONOMISTI DOŽIVJELI NEUSPJEH

Ekonomija i stvaralaštvo

-Lyndon H. LaRouche, mlađi -

- 13. listopada 2008.-

...Ovo izvješće o ulozi stvaralaštva u današnjem krizom razorenom gospodarstvu ... ima odsudno značenje za načela ekonomije nužnih u odupiranju krizi općeg sloma svjetskog gospodarstva koja teče od vremena moje internetske konferencije 25. srpnja 2007. Ta je kriza sad ušla u najkritičniju fazu propadanja: sad odzvanja širom svijeta, odjekujući kao i ona hiperinflacijska propast u listopadu i studenom, koja je uništila weimarsku Njemačku točno pred 85 godina 1923.

.....

Ovaj već bolesni sadašnji svjetski financijski sustav ušao je u prijetecu smrtnu agoniju sadašnjeg globalnog sustava kockanja à la Las Vegas, zvanog financijski derivati. Vlasnici tih financijskih derivata KOCKALI su se na 'konjske' trke zvane financijska špekulacija i izgubili i ne bi ih se trebalo za to isplatiti [op. prev. – jer spašavanje banaka u najvećoj mjeri upravo spašava te kockarske gubitke]. Poništite njihov bezvrijedni 'monopoli' novac i potraživanja na osnovu njega. Nastavite zatim, oslobođeni tog tereta, s poslom fizički stvarnog gospodarstva svijeta. Dajte da ovaj stvarni planet živi bez obzira da li se britanski princ Charles i njegov šišmišasti World Wildlife Fund slažu ili ne.

Pitanje koje se postavlja jest: „Kamo ide svijet odsada“?

Kao što ukazujem ovim sažetim izvješćem jedini pravi odgovor sadašnjem izazovu civilizaciji može se naći pod naslovom znanstvenog stvaralaštva, a pravo značenje izraza *stvaralaštvo* (za razliku od naprosto inovacije) i njegove primjene dolazi razvojem koji je ostvario, nitko drugi već Johannes Kepler, odani sljedbenik Nikole Kuzanskog. Kao što je John Maynard Keynes upozorio: zaboravite lažne tvrdnje glupavog Isaaca Newtona, zatvorite kovčeg Newtonove izopačene i bezvrijedne puke misterije ('arcana')! Keplerovo otkriće, i nijedne druge osobe, bilo je još jedna velebna pobjeda znanstvene metode kardinala Nikole Kuzanskog, platonska metoda koju je duboko nadahnuti Kuza ponovno uveo u modernu europsku civilizaciju svojim djelom **De docta ignorantia**.

Pa sad, ako ne uporabimo taj pristup problemu sadašnje, globalne krize gospodarskog sloma, koja pritišće svijet danas, nema nade da će sada u opasnosti globalna civilizacija izbjeći

nagli, duboki i dugotrajni pad u planetarni mračni vijek.

Stoga izvješće nastavljam na sljedeći način.

Baš sada čitav je planet u stisku ubrzane opće krize fizičkog sloma nalik na ogromni odron zemljišta, sloma ne tek pukih financijskih tržišta koja su već sada postojećim propisima beznadno osuđena na propast. Svaki dio svijeta danas je također u stisku financijama vođenog nasrta, no u stvarnosti fizičke, iako financijama izazvane propasti sadašnjih raspadajućih fizičkih sredstava ljudskog postojanja širom planeta.

Vratite se stvarnost! Sadašnji međunarodni financijski sustavi ne mogu se spasiti! Prekasno je sada za pokušaj spašavanja samih tih tržišta, ona su predaleko otišla u nepovrat i ne može ih se povratiti u život u svom sadašnjem obliku. Naša jedina zdrava alternativa je provesti u djelo mogućnost normalnog dnevnog fizičko-ekonomskog života planeta putem procesa stečajne reorganizacije, reorganizacije koja će iznjedrili globalni kreditni sustav skupa s čvrstim valutni tečajem, oslobođen lješine upropaštenog, luđačkog monetarnog sustava plutajućih tečajeva.

Moramo ponovno oživjeti upravo fizičko gospodarstvo nacija, i to najhitnijim potezom, dok još uvijek postoje fizička stvarna gospodarstva za oživjeti. Da bi se provelo to nužno spašavanje, moramo uvesti „Hamiltonov“ kreditni sustav po uzoru na načelo Saveznog ustava SADA. On će činiti jezgru globalnog sustava čvrstih valutnih tečajeva po uzoru na Bretton Woodski sustav kojeg je Predsjednik Franklin Roosevelt skrojio 1944.g.¹

---

¹ Ne pro-imperijalistički monetarni sustav uveden kao zamjena za Rooseveltov namjeravani protu-imperijalistički kreditni sustav, tj. ne pro-imperijalistički monetarni sustav Johna

National Archive

EIRNS/Stuart Lewis

Glupavi Isaac Newton (lijevo, glumi ga ovdje Harpo Marx u filmu iz 1957.g.) utjelovio je umni sklop radikalnog empiričara, koji onemogućuje aktualno znanstveno stvaralaštvo. Taj umni sklop prouzročio je sadašnje financijsko rastakanje, koje nekompetentni Ministar financija Hank Paulson (desno) svojim bijednim promašajima nije u stanju sada riješiti.

Kriza koja stiže čitav svijet danas mnogo je gora od krize iz koje je američki Predsjednik Franklin Roosevelt izveo svijet pred sedamdesedipet godina. Međutim, metode koje je Predsjednik Roosevelt koristio, dok je još bio živ, spasile su civilizaciju od ponora planeta u grozni „novi mračni vijek“, kojeg bi svojevremeno nacistički britanski i drugi trgovci „slobodne trgovinske razmjene“ tog vremena, kao što je bio djed sadašnjeg Predsjednika SADa, ustoličili, da im se to dopustilo. Kriza propasti danas je mnogo gora nego ona kojoj se Franklin Roosevelt suprotstavio, no njegovo viđenje i ljubav za naciju mogli bi nas još uvijek voditi uspjehu.

Vaša osobna kriza

Upravo sada, u slučaju naših Sjedinjenih Država, navala sadašnje ubrzane lavine fizičkog ekonomskog propadanja trebala bi nositi nadnevak ubrzanog propadanja američkog gospodarstva koje je počelo davno ranije, a prvo se očitivalo kao i sada kao trajni, dugoročni smjer neto fizičko ekonomskog pada po glavi i po četvornom kilometru nakon 1967.-1968. To je bio početak neprekidnog neto pada fizičkog kapitala dugoročne osnovne gospodarske infrastrukture, obuhvaćajući i veoma značajno rezanje proračuna za ulaganja u svemirski program, koja su bila najveći čimbenik povećane stvarne i potencijalne fizičke produktivnosti radne snage tog vremena. U međuvremenu od 40 godina, nakon proljeća 1968., i nakon Predsjednika Nixona tj. njegovog upropaštenja Bretton

---

Meynarda Keynesa uvedenog pod plaštem Predsjednika Harryja Trumana, pro-imperijalističkog obožavatelja Winstona Churchilla.

Woodskog sustava 1971.-73.g., te nakon Trilateralne Komisije i njenog uništenja nutarnjeg fizičkog gospodarstva nacije, postojao je trajni proces potkopavanja u zasjedanjima Kongresa, jednim za drugim, i sve je to vodilo, gotovo nemilosrdno prema groznoj, globalnoj gospodarskoj katastrofi koju sad imamo.

Sada poslije 40 godina stalnog, iz godine u godinu, od Predsjednika do Predsjednika, ovog propadanja neto učinak takvog smjera oblikovanja politike bio je ne samo nastavak neuspjeha ljudi koji su politiku oblikovali, već i smjer prema povećanju stope neto fizičkog propadanja, i to bez ijednog prekida, u ovih zadnjih 40 godina do danas.

Unatoč smušenog blejanja naših sad već histeričnih, izvještačenih Pollyanna u stranačkom vodstvu i vladi, glavni uzroci ovog četrdesetogodišnjeg upropaštavanja trebali bi biti očigledni svima. Taj glavni, no ne i neisključiv, čimbenik od svih drugih uzroka upropaštavanja može se lako staviti na pravo mjesto, kako slijedi.

---

1. Razlika između majmuna i čovjeka

Na prvi pogled trebalo bi mnogim građanima biti zapanjujuće da je kroz cijelo vrijeme bilo tako lako raspoznati, i to za velik broj ljudi, ludosti tih 40 godina: da temelji bogatstva svakog nacionalnog gospodarstva, i svjetskog gospodarstva ovise o povećanju fizičke proizvodne moći radne snage, po glavi i po četvornom kilometru. Ipak, vrlo malo takozvanih 'vodećih' ekonomista obiju Amerika i zapadne i srednje Europe su dosad prepoznali nepostojanje nikakve

moćnosti za realni uspjeh pod okriljem ovih 40-godišnjih sad još u toku, prevladavajućih i glupih teorija ekonomskog rasta, odnosno zabluda koje su urođene stalnoj, razornoj primijenjenoj politici vodećih nacija ovog vremena.

Svaka obnova sada ovisila bi u potpunosti o povratku na raniju vrstu općeg povećanja znanošću vođenog fizičkog stvaralaštva, o kojem svako održivo povećanje fizičkog radije nego pukog monetarnog bogatstva nacija, mjenog po glavi i po četvornom kilometru, ovisi. To znači posebice obavezni povratak na politiku Franklina Roosevelta, koju je započeo iskorjenjivati Harry Truman koji je dijelio stanovita imperijalistička neprijateljstva s Winstonom Churchilom protiv inače uspješne politike obnove Predsjednika Franklina Roosevelta.

Slično tome, dok značajan dio ekonomske profesije vidi i priznaje vrstu smisla, istinitog ili lažnog, u određenoj važnosti osnovne gospodarske infrastrukture u održavaju proizvodne moći radne snage, većina njih danas ne uviđa odsudnu činjenicu stvarne uloge infrastrukture u održivom obliku gospodarstva. Istina je da za znanost *ova potrebna korist dolazi, kad do nje dođe, samo zato jer je ona pojačalo proizvodne moći radne snage na mjestu proizvodnje fizičke robe. Isto tako tu je učinak kojeg donose bitne korisne usluge fizičkoj proizvodnoj moći radne snage zaposlene u znanošću vođenom povećanju fizičke produktivnosti na mjestu proizvodnje.*

U vrijeme današnje međunarodne krize sloma potrebno je svesti značenje lažnih doktrina na najnižu moguću mjeru, za koje je Karl Marx ponosno izjavio da ih je kao aksiomatske kopirao ni od koga drugoga već Adama Smitha, pobornika britanskog imperijalizma. U stvari, bilo bi bolje potpuno izbaciti otrovni utjecaj Adama Smitha, i zamijeniti ga istim Leibnizovim načelima Američkog sustava fizičke ekonomije koja je Alexander Hamilton, prvi Ministar financija SADa, opisao u svoja tri slavna pisma Američkom Kongresu. To je isti Američki sustav političke ekonomije čiji se politički autoritet još uvijek danas podrazumijeva ugrađenim u praktičkom dubljem smislu protu-

Karlo Veliki (747.-814. nove ere), prikazan ovdje na slici Albrechta Dürera, mnogo je učinio i razvio fizičku ekonomiju Europe. Odsudne odlike njegovih doprinosa ostali su u životu i pomogli kasnije oblikovati nastanak Renesanse.

Lockeovskog Predgovora Saveznog ustava SADa.²

Američki sustav ima stanovitu prošlost, nakon svojih početnih korijena u stečevini Platona i u novije doba, modernim počecima uloge velikog ekumenskog Koncila u Firenci, i rastom prvog modela fizičkih gospodarstava moderne države nacije, koji je uslijedio iz tog Koncila, pod francuskim Lujem XI i njegovim poklonikom engleskim Henryjem VII.³

Uistinu, u povijesti SADa, kao danas još uvijek glavnog engleskog protivnika urođeno zlog i poroćnog, globalnog, imperijalističkog britanskog sustava, postoji bitni, trajni kulturni čimbenik u svjetskoj povijesti ugrađen u utemeljenju naše republike, čimbenik naših SAD-a u svom korijenu djelotvorni protivnik tog imperijalnog, anglo-holandskog liberalnog, financijaško-oligarhijskog sustava, a on je trajno, sada prevladavajuće u svijetu, britansko-financijsko carstvo od 1763. – 2008. Mi tako predstavljamo SAD za čiju trajnu ulogu još uvijek nema kulturnog

namomjestka u povijesti do sada. Ako ne oživimo taj čimbenik, ovu stečevinu naših SAD-a, bit će nemoguće uspostaviti neophodni, izvedivi, globalni dogovor među nacijama a bez njega ne će biti moguće izbjeći sadašnji, vrlo skori strmoglavi pad u dugotrajni „novi mračni vijek“.

² Glede problema američkog gospodarstva nakon 1968. samo budala bi okrivila žrtvu silovanja za njenu naknadnu trudnoću.

³ To ili slabo shvaćaju ili uopće ne shvaćaju pokoljenja rođena nakon 1945., ovdje ili vani. U SADu naprimjer, nema praktički nijednog kompetentnog, još aktivnog, profesora povijesti na sveučilištima danas. Na njihovom mjestu imamo ustvari više ili manje poštene kroničare koji tumače činjenice kao prosti podatak, i koji time pobrkaju takve vježbe s mnogo dubljim i ozbiljnijim radom kvalificiranih povjesničara koji ispituju povijesni proces sa stajališta osvrta na Klasični pojam tragedije kao svojstvene određivanju odvijanja procesa koji premošćuju slijed pokoljenja.

Europa nakon Karla Velikog

Najžurnija politička zadaća svih nacija danas, naročito transatlantskih, jest izvući i razraditi bitne sastojke metoda Augustinaca, kao što su Isidor od Seville i razni prethodnici kardinala Nikole Kuzanskog, koji je donio iskru nastajućem uspješnom izrazu moderne europske civilizacije izgrađene na modelu velikih reformi koje je pokrenuo Karlo Veliki.

Unatoč upropaštenju većine ostvarenih djela Karla Velikog, nakon njegove smrti, kako od strane njegovih neprijatelja njegovog doba tako i kasnije od onih koji su došli poslije njega, najodsudnije odlike njegovih doprinosa su ostale na životu, kao fizičko poboljšanje i smjerovi političkog razmišljanja, koji će oživjeti tijekom utemeljenja moderne Europe nastalog europskom Renesansom Nikole Kuzanskog i drugih. Slično tome ustavni sustav SADA, skovan otporom izopačenoj kulturi anglo-holandskog liberalnog, financijaško-oligarhijskog imperijalizma u razdoblju od 1763. – 2008., predstavljao je otpor čija jedinstvena dostignuća služe kao stečevina koju nam je dao Koncil u Firenci u Renesansa iz sredine 15. stoljeća.⁴

Usmjerite pozornost za trenutak na odsudne odlike reformi Karla Velikog, na koje moramo obratiti našu pozornost u potrazi za lijekom za današnju krizu sada. Svratite pogled na glavnu ulogu prave gospodarske infrastrukture (ne urođeno razornih prijevara po uzoru na Mussolinijeve, koje zagovaraju izopačene propalice kao Felix Rohatyn, George Soros, i gradonačelnik New Yorka Bloomberg).

Naprimjer, pod Karlom Velikim i njegovim utjecajem postignut je najveći porast proizvodnih moći radne snage, po glavi i po četvornom kilometru pomoću takvih znakovitih mjera kao pokretanje sustava rijeka i kanala, koji su postali glavnim sredstvom europskog kopnenog prijevoza. Ulogu takvih sustava rijeka i kanala kasnije je nadomjestio i asimilirao razvoj transkontinentalnog željezničkog sustava krajem 19. stoljeća, počevši s nasljeđem Predsjednika Abrahama Lincolna. Slično tome, kasnije u predratnom vremenu prije takozvanog „Prvog svjetskog rata“, Edisonov razvoj električnog motora, u dražesnom prkosu **New York Times**-u tog vremena, imao je kao posljedicu opće povećanje produktivnosti u proizvodnji, čak i

⁴ Načelo povijesti, izraženo na taj način poznato je kod teologa kao „istovremenost vječnosti“. Opaska se odnosi na veliki ekumenski Koncil u Firenci, koji je slavio djelo genija Fillipa Brunelleschija, kad je promijenio fizičku zakonitost lančanice (krivulje lanca) da bi izradio kupolu crkve Santa Maria del Fiore.

bez usporedivih značajnih poboljšanja proizvodnih metoda inače.

Jezikom velikog ruskog znanstvenika 20.

Francuski Canal du Midi stvorio je prečac između Atlantika i Sredozemlja. Karlo Veliki je naručio studiju strateškog no teškog projekta, kao što su to učinili nekoliko drugih francuskih kraljeva. Kanal je konačno sagrađen u 17. stoljeću.

stoljeća, akademika V.I. Vernadskog, glavni uzrok povećanja proizvodne moći radne snage proizlazi iz smještanja proizvodnje i prijevoza robe i usluga unutar u biti potpornog okvira koji služi čovjekovom kvalitativnom poboljšanju biosfere, a ono se postiže kvalitativnim poboljšanjem noosfere kao takove.

Klica tih općih probitaka za uvjete života i produktivnosti **leži unutar učinka temeljnih otkrića fizičkih zakonitosti, gdje je, s pravom, tipičan primjer svih takvih otkrića jedinstveno originalno otkriće univerzalne gravitacije Johanesa Keplera.**

Značenje ove najbitnije odlike svakog kompetentnog viđenja fizičkih zakonitosti ekonomije postaje očigledno, najučinkovitije, kontrastom svojstvenih stopa povećanja potencijalne relativne gustoće napučenosti uspješnih oblika društava, i relativno nepromjenjive potencijalne relativne gustoće napučenosti kako životinjske vrste tako i takozvanih „tradicionalnih kultura“. **Povećanje potencijalne relativne gustoće napučenosti društava** koje se postiže stvaralačkim moćima ljudskog uma nema usporediv izražaj unutar okvira nižih oblika života. Čovjekova svojevolumna moć povećati „ekološki“ potencijal našeg ljudskog roda, vrsta je „ekološkog“ učinka koji se može usporediti, među nižim oblicima života, samo s procesom protuentropijske, biološke evolucije.

Ovo je, rečeno fizičko-ekonomskim rječnikom, pravo značenje izraza **otkriće univerzalnih fizičkih zakonitosti.**

Priroda stvaralaštva

Prema tome, pojavom ljudskog roda na ovom planetu, progresivna evolucija *čovjekove ekologije* proizlazila je samo iz procesa razvoja, koji je izražaj, jedinstveno, stvaralačkih moći individualnog ljudskog uma. U „čovjekovoj ekologiji“ upravo otkriće i usvajanje univerzalnih fizičkih zakonitosti od strane individualnog ljudskog uma, te time i društva, jedini je kompetentni, protuentropijski oblik raspoložive čovjekove „ekologije“. Svaka čovjekova „ekologija“ protiv rasta u sebi je i po sebi tragičan neuspjeh raditi na način prikladan ljudskim bićima, te je promašaj koji time služi kao motiv zločina protiv čovječanstva općenito, a to se odnosi i na motiv zločina princa Philipa i njegovog World Wildlife Fund-a.

Čovječanstvo je jedini svojevolumino kreativni rod znan danas, osim samog Stvoritelja kojeg predstavlja **Postanak 1**, Stvoritelj čiju narav, kako nas se tamo poučava, trebamo oponašati, što smo prema **Postanku 1** dužni raditi, no to je također i izraz našeg čistog raspoznavanja te obaveze i moći našeg roda. Čovjekova normalna, zdrava različitost kao višeg roda je u tome što je on rod koji se razvija i time postaje sam viši rod, bez popratnih bioloških promjena, pomoću samo-preobrazbe a ona je učinak aktualnih stvaralačkih moći koji se ostvaruje otkrićem i revolucionarnom primjenom univerzalnih fizičkih zakonitosti.

Ova razlika čovjeka od recimo majmuna ili miša je ono što s pravom zovemo *potencijalno čovjekovo individualno stvaralaštvo*. Za svakog tko bi mogao biti kompetentni ekonomist današnjeg vremena, poimanje ovog načela osebujno čovjekovog stvaralaštva može se smjestiti unutar modernog europskog, ogorčenog sukoba pobornika Paola Sarpija i René Descartesa s jedne strane, i na suprotnoj strani kardinala Nikole Kuzanskog i njegovih pobornika kao što su Leonardo da Vinci, Johannes Kepler i Gottfried Leibniz i Bernhard Riemann.⁵

Pitanje te razlike treba se naznačiti, kategorički, kao **ontološku istoznačnicu** Leibnizovog pojma **ontološki infinitezimalno**,⁶ a u oprečnosti s urođenom nekompetentnosti protivnika Leibnizovog pojma (**univerzalne zakonitosti fizičkog najmanjeg hoda [djelovanja]**) kao što su de Moivre, d'Alembert, Euler, Lagrange i škole 19. stoljeća Cauchyja, Clausiusa i kasnije pozitiviste Ernsta Macha i radikalnijeg numerološkog oblika pozitivizma kojeg povezujemo s varalicama kao što su Bertrand

Russell i njegovi ropski odani, perverzni Norbert Wiener i John von Neumann.

Primjer kasnijeg, jednakog kartezijanskog oblika moralne izopačenosti intelekta nalazi se u svim znanim publikacijama o metodi zloglasnog Adama Smitha, a ta sprega se na najjasniji način može vidjeti u prezira vrijednom Smithovom djelu **Teorija moralnih osjećaja**⁷.

Moje uvođenje ovih navedenih empiričkih ništarija ovdje ima značenje pojašnjenja problema sustavnog potiskivanja stvarnog stvaralaštva u načinu ponašanja liberala glede znanstvenih pogleda. Tipičan primjer takvog potiskivanja je roj sljedbenika aksiomatskih svojstava empiričke metode. Moja sljedeća diskusija ove upravo navedene teme znanstvene (i protuznanstvene) metode predstavljat će poteškoće nekim čitateljima, upravo zbog neizbježive znanstvene prirode ove nužne diskusije. No, ako itko želi stvarno kompetentno razumjeti dublji smisao stupnja raspada kojeg proživljavamo, međunarodno, ovog časa, ovo znanstvena gradivo ne može se izbjeći.

Prije nego pređemo na sljedeće poglavlje razmotrite ukratko problematični slučaj Adama Smitha.

Slučaj Adama Smitha

Najznačajniji, stalni i uporni slučaj tragedija čitavih modernih kultura, kao što je ova sadašnja svjetska monetarno financijska kriza propasti, događa se zbog učinaka urođeno tragičnog, kulturno nasljednog utjecaja zabrane tolerancije popularnog stvaralaštva ljudi koje se svrstava među niže društvene klase, zabrana koja se može naći kod raznoraznih vrsta kultura uključujući velik dio visoko obrazovanih u SADu i Europi danas.

Tipičan prikaz ove ideje takve zabrane može se naći kod tragičara Eshila u njegovom **Okovanom Prometeju**, gdje opaki tiranin, olimpski Zeus osuđuje Prometeja na vječne muke jer je dopustio običnim ljudskim stvorovima da uživaju blagodati pristupu znanstvenom znanju uporabe iste „vatre“, koju bismo mi trebali povezati danas s takvim stvarima kao što su nuklearna fisija i fuzija. Zeusova optužba je da je Prometej počinio taj specifični prekršaj protiv olimpske

⁵ Ne uzimam u obzir takozvane „Skolastike“ usredotočivši se ovdje na kartezijansku razradu Ockhamove metode empiričara i drugih sljedbenika Paola Sarpija.

⁶ Tj. umjesto čisto matematičkog infinitezimalnog empiričara [koji su došli] nakon de Moivre, d'Alemberta, Eulera, Lagrangea i drugih.

⁷ Smithov protu-američki traktat iz 1776.g., **Bogatstvo nacija** bio je u velikoj mjeri plagijat rada francuskog A.R.J. Turgota, što je kasnije objavljeno u Turgotovim **Reflexions**. Ovo se odnosi na **Teoriju moralnih osjećaja** radije nego Smithov protu-američki uradak iz 1776.g. **Bogatstvo nacija**, a ovo potonje uglavnom je plagijator Smith pokrao iz originalnog iako pogrješnog uratka previše lakovjernog Turgota.

tiranije, otkrivši tajnu čovjekove uporabe vatre, kao što je nuklearna energija, olimpskim takoreći kmetovima, običnim ljudskim bićima.⁸

Adam Smithova teorija društva, njegova **Teorija moralnih osjećaja**, na kojoj stoji njegova čitava ekonomska dogma, odražava ne samo istu doktrinu vlasti olimpskog Zeusa iz **Okovanog Prometeja**, već isto tako dogmu srednjovjekovnog iracionaliste Williama od Ockhama na podlozi koje je mletački reformator Paolo Sarpi postavio to što je postalo karakteristična liberalna dogma modernog anglo-holandskog liberalnog sustava.⁹

Europska civilizacija imala je predokus ovakve vrste snage tragedije i njenog djelovanja na raspon od nekoliko pokoljenja kulture, u homerskom tumačenju **Ilijade** u općem sklopu koji obuhvaća drevne, Klasične grčke tragedije kako ih danas zovemo.

Čovjek pojedinac u povijesti, kao što to prikazuje **Ilijada** i njen odjek u kasnijim grčkim tragedijama, nije u stvarnosti poput neke kartezijanske kockice za slaganje. Umjesto toga čovjek pojedinac je izraz istinskog dinamičkog procesa. Pod 'istinskim' misli se na pojam kako su ga koristili drevni Pitagorejci i Platon, pojam znanstvene metode zasnovane na onoj istoj dinamici (na pr. *dynamis—δύναμις*) koju je utvrdio Gottfried Leibniz pri svom ukazivanju na urođenu prijevaru u metodi Renéa Descartesa, kao i protiv redukcionističke metode Paola Sarpija i njegovog pobornika kartezijanca Antonija Contija, pa također Contijevih sljedbenika kao što su neo-kartezijanci Isaac Newton, Laplace, Cauchy, Clausius i drugi.

Rekavši toliko o tome za sad, da bismo stvarno razumjeli korijen odsudnih problema svjetskog gospodarstva danas, moramo postaviti dva, jedan od drugog drugačija, no uzajamno povezana problema koja proistječu iz sukoba znanstvene metode Kuze, Leonarda da Vincija, Keplera, Fermata i Leibniza nasuprot metoda srednjovjekovnih Aristotelovaca i sljedbenika doktrine tog srednjovjekovnog lica, Williama od Ockhama, čiji intelektualni model je Paolo Sarpi usvojio, a iz njega je izvedena moderna liberalna filozofija anglo-holandskog imperijalizma nakon veljače 1763.g., pa je on s nama odtada sve do današnje svjetske krize.

Prvi od tih problema je moderna metoda kompetentne fizikalne znanosti, metoda koja je uglavnom plod moderne intervencije Nikole Kuzanskog svojim djelom **De docta ignorantia**, no ono je odjek drevne znanstvene metode Pitagorejaca i Platona.

⁸ Moglo bi se, dakle, s pravom misliti o protunuklearnim „zelenima“ danas kao o „sotoninim masovno ubilačkim, ljigavim malim pomagačima“.

⁹ Iz pedagoških razloga sačuvao sam mjesto za obradu ove odsudno značajne sprege malo niže u ovom izvješću.

2. O čovjekovu stvaralaštvu

Pobornik dogme Aristotela, Euklid usmjerio je svoj rad na uništenje Klasične znanosti svog vremena, kooptirajući i prerađujući teoreme, koje su razvili kompetentniji i pošteniji raniji izumitelji, u sklop u kojem je svo to ranije znanje konkretizirano tako da se podudara s a-priornim pretpostavkama koje je Euklid uporabio kao definicije, aksiome i postulate. Tu prevarantsku Euklidovu metodu uporabio je prevarant rimske ere Klaudije Ptolomej da bi skrojio namjerno lažni prikaz Klasične grčke astronomije.

Nova inačica slične konkretizacije praktičnog znanja uvedena je u modernu europsku kulturu usvajanjem još gore iracionalne zamisli koju povezujemo sa srednjovjekovnom ličnosti Williama od Ockhama. Tu zamisao usvojila je i širila nova mletačka stranka Paola Sarpija, i Sarpijev slugan Galileo Galilei. Ishod toga postao je empirizam, kako ga danas zovemo, i njegove izvedenice kao pozitivizam danas.

Nakana na kojoj počiva Sarpijeva uloga u toj stvari bila je dvostruka. Prvo, pružiti Mletačkoj stranki logičku podlogu dopustivši određene oblike tehnoloških inovacija, koje je Aristotelova dogma tog vremena zabranila, no ne dopustivši sudioništvo aktualnih stvaralačkih procesa ljudskog uma u tome. Takozvana empirička dogma Sarpija, Galileia, René Descartesa, Antonija Contija i drugih, dala je osnovicu morbidne prijevare „crne magije“ špekulanta Isaaca Newtona koju je kasnije razotkrio John Meynard Keynes.

Ključ razumijevanja učinka ove Sarpijeve dogme na fizikalnu znanost i gospodarski život nalazi se u činjenici da je zajednička odlika drevne Euklidove dogme empirizma i nove moderne Sarpijeve dogme empirizma *isključenje razmatranja actualnih univerzalnih i sličnih zakonitosti* posredstvom usvajanja isključujućih a-priori pretpostavki kao što su i Euklidove i Descartesove. Umjesto otkrivanja stvarno univerzalnih fizičkih zakonitosti, kao što to oslikava rad Johannes Keplera, empiričari su zamijenili vrstu opisa znanog kao matematička formula, ili nešto usporedivo tome, čak i pretjerano nepromišljenu prijevaru kao što je mehanistički pozitivizam Ernsta Macha i njegovog sljedbenika Ludwiga Boltzmann, ili strahovito bezumnu numerologiju Bertrand Russellove **Principia mathematica**, i njenih izvedenica kao što su prijevare Russellovih poklonika Norberta Wienera i Johna von Neumanna, za (umjesto) stvarne fizičke zakonitosti prirode.

Da bi se shvatio moderni pozitivizam ljudi kao što su Machovi i Russellovi poklonici, korisno je usporediti ih s tvorevinama i posljedicama ranije Euklidove prijevare.

U oba slučaja, mjesto koje bi trebala zauzimati eksperimentalno provjerena otkrića univerzalne zakonitosti, zauzimaju svojevoljni prizivi na popularnost ideje zapažanja čulima kao nadomjeskom za stvarnost. U drevnim Euklidovim uvjetovanostima, ta se funkcija dodjeljuje definicijama, aksiomima i postulatima. U slučaju Sarpijeveg empirizma oblikovanje uvjerljivog sastava proizvoljnih postavki postalo je zamršeniji pothvat. Ishod potonjeg problema bila je mistična doktrina a-priori oblika, na kojima je utemeljena prijevarena Descartesova matematika. Svaki opće usvojeni moderni empirizam i njegove izvedenice pretpostavljaju Descartesove temeljne pojmove iz a-priori popisa oblika.

Zatim, sa svoje strane Descartes i njegovi poklonici kao što su Conti, de Moivre, d'Alembert, Leonhard Euler i Eulerov šticećenik Joseph Louis Lagrange izašli su kao glavni poklonici Sarpijeveg, protu-Leibnizovog kulta empirizma, od kojega je neo-kartezijanska, nazovi njutonska, britanska škola empirizma bila tek izvedeni zaštitni znak. „Rođeni“ u tom leglu su zanimljivo štivo kao i svaka popularna šaljiva stranica, no malo takvih čitatelja ustvari zna bilo što važnog o onom čime se diče kad naizgled „razgovaraju o nečemu“ jezikom koji je ruglo učenog dijaloga.

Bitna odlika Sarpijeveg empirizma izbija na površinu nakon Sarpijeveg slugana Galilea, s Descartesom čije matematičke dogme su puka projekcija, od Descartesovog redukcionizma modernog empirizma na sustav a-priori matematičkih formula.

U oba slučaja, Descartes i Euklida, predmet rasuđivanja je sklop a-priori matematičkih formula, formula koje se pridodaju zapažanju čulima, a ne fizičkim zakonitostima. Naprimjer, u slučaju Descartes znanje se ograničava kao mogućnost, kao stvar sklopa a-priori, tobože čulno zapaženih oblika. Descartes time oponaša obmanu Euklida i euklidovaca. Obje škole pretpostavljaju da postoji neprobijna prepreka, koja dijeli ovu stranu doživljaja takvih oblika, za koje se pretpostavlja da su točni, no braneći ljudskom umu pristup temeljnoj stvarnosti koja postoji samo s druge strane zapažanja čulima, strane koju empiričari smatraju nedostupnom čovjekovom umnom doživljaju.

Ta različitost koju sam upravo na ovaj način istaknuo, je između znanosti kako je definiraju drevni Pitagorejci i Platon s jedne strane, koja stavlja doživljaj zapažanja kao puku sjenu koju bacaju instrumenti naših moći čulnog zapažanja, čineći je različitom sa stajališta tih univerzalnih zakonitosti koje se eksperimentalno može otkriti, a koje bacaju sjene koje mi možemo raspoznati kao naprosto čulno zapažanje. Moć čovjekove moći apsolutno razlikuju od životinjskih, osnova je sustavnog saznanja koje su nam dali drevni Pitagorejci i Platon, i moderne europske fizikalne znanosti nakon

temeljnih otkrića u znanosti Nikole Kuzanskog i njegovih sljedbenika kao što su Luca Pacioli, Leonardo da Vinci, Johannes Kepler, Fermat, Leibniz, Bernhard Riemann i moderni znanstvenici 20. stoljeća kao što su Max Planck i Albert Einstein.

Prateća odlika ove različitosti je da stvarno shvaćanje univerzalnih fizičkih i istovjetnih zakonitosti, aktualno postoji samo kao aktualno djelotvorna tvar na ontološki „druvoj strani“, suprotnoj čulnom zapažanju. Nužna posljedica toga, glede istine je da nijedna stvarna univerzalna fizička zakonitost ne postoji, ontološki, unutar područja zapažanja čulima kao takova. Univerzalna fizička zakonitost postoji samo kao djelotvorno univerzalna vrijednost koja se može eksperimentalno odrediti. Tu se definiciju može najbolje oslikati u modernom školskom razredu, na način kako je Kepler predstavio otkriće univerzalne gravitacije u svom radu **Harmonije**, kao nešto što nije ni percepcija vidom ili (harmonički) zvuk, no postaje zamjetljivo ontološkim proturječjem koje se projicira kao eksperimentalna podudarnost njih dvoje.

Ishod takvih pravih otkrića djelotvornih univerzalnih fizičkih zakonitosti, izražava moć djelotvornog otkrića stvarno univerzalnih fizičkih zakonitosti, koje su osebujne samo čovjeku pojedincu od svih drugih živih vrsta.

Pitanje besmrtnosti

Stoga, Keplerovo opisivanje problema određivanja univerzalne gravitacije koja vlada Sunčevim sustavom kao cjelinom, svraća našu pozornost na povezanu poantu Alberta Einsteina, i tako pojašnjava stvarno značenje *infinitesimalnog*, kao što je taj izraz Gottfried Leibniz definirao i primjenjivao. Diskusija o ovoj sprezi rada Keplerovog sljedbenika Leibniza s Einsteinovim odavanjem priznanja Kepleru, određuje pravilnu uporabu izraza „infinitesimalan“ u praksi fizikalne znanosti.

„Infinitesimalan“ upotrijebljen kao izraz u sklopu toga, nije ono za što je prevarant Euler lažno tvrdio, da je „maleno u prostoru vremenu“. Relativno maleni interval djelovanja u gravitacionom polju ustvari je odnos veličine svemira određene zakonitošću univerzalne gravitacije, relativno prema svakom stupnju malenog ili kratkoće promatranog dijela lokalnog djelovanja koju je čovjek odabrao izmjeriti. U tom smislu, i samo u tom smislu, maleni odabrani interval razmatranog djelovanja odraz je činjenice da zakonitost okružuje svemir na način koji Einstein ističe kao svojstvenost svemira koji je konačan no nije omeđen nikakvim djelujućim vanjskim momentom.

Svi kompetentno definirani pojmovi univerzalne fizičke zakonitosti predstavljaju nam istu ironiju koju je Einstein prepoznao u Keplerovom utemeljenju jedinog pravovaljanog pristupa univerzalnoj, eksperimentalnoj fizikalnoj znanosti.

Stoga u Leibnizovom (kao i Einsteinovom) odbacivanju kartezijanskog mnogoznačnika, svemir nije određen neznanim oblicima koji hermetički zatvaraju um nepropuštajući ono što nije zapažanje čulima. Upravo otkriće univerzalnih fizičkih zakonitosti omeđuje svemir, s obzirom na neku zakonitost, kao što Einstein obrazlaže taj slučaj svemira kao sustava sličnog slici fizičkih procesa koju je dalo Keplerovo otkriće univerzalne gravitacije.

Upravo metodom otkrića, metodom koju slijedimo od drevnih Pitagorejaca i Platona, preko temeljnih otkrića Nikole Kuzanskog i

njegovih sljedbenika među vođama pravovaljane moderne europske znanosti, čovjek preinačuje noosferu, kako ju je Vernadski definirao, i to kao da ide odozgo na niže, stvarajući tako opće okruženje unutar kojeg je smješten čovjekov individualni čin promjene.

Zbrajanje napretka čovječanstva do sada u sprezi je s radom Bernharda Riemanna, i to onakvog kakvim ga je Einstein smatrao u svom dijelu rada i kao što sam ja radio u mom. Za oba ta pristupa stanoviti bitni rezultat je jednak: revolucioniranje ljudskog života i društva njegovanjem stvaralačkih moći otkrića jedinstvenih ljudskom umu. Napredak nije plod navika već revolucija u navikama društva u cjelini [kao što sam ukazao u memorandumu koji je bio uvršten u našim dnevnim izvještajima prošle srijede i četvrtka].